

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 24.

15de juni 1890.

16de aarg.

Fars Hoffe.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forskud. I pakker til en adresse paa over 5 eksptr. leveres det for 40 cents, og over 25 eksptr. for 35 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. E. Wulfsberg, Ridgeway, Iowa.

Den nye skolegut.

En fortælling, grundet paa en virkelig tildragelse.

(Slutning.)

et hjælp dog ikke. Fowlers kræfter var ligesom helt udtømte med det samme, og Herring maatte næsten slæbe ham afsted gennem den øfende regn, der snart trængte igjennem lige til skindet. Den ellers uforsagte Georg Herring var nær ved at tabe modet, og da der laa en bondegård i nærheden, foreslog han Fowler at blive der, medens han selv vilde gaa hjem efter en vogn.

Den stakkels trætte gut, der neppe kunde flytte benene mere, var meget villig til at gaa ind paa dette forslag, og heldigvis fik de en god modtagelse. Konen i huset havde ondt af Fowler og søgte at gjøre det saa godt for ham som muligt; hun fik det vaade tøj af ham og hængte det ved ilden, medens hun svøbte ham godt ind i tepper.

Herring løb imidlertid hjem, saa hurtigt som hans to raske ben kunde bære ham, og kom vaad som en druknet mus ind paa de store gutters værelse, hvor han vatte almindelig bevægelse ved, hvad han havde at fortælle. Da han havde skiftet sine vaade klæder, gik han ind i rektors værelse og afslagde beretning om, hvad der var skeet. Denne sagde ikke stort, men tog det meget alvorligt; han vilde tage lægen med sig og se at komme afsted straks; Herring skulde følge med. Snart efter kjørte de hen ad landveien til bondegården, hvor Herring

var glad ved at se Fowler sidde i en stor lænestol, stoppet op med puder, og ialfald ikke se daarligere ud, end da han forlod ham. Den syge gut saa paa sin ven med et taknemmeligt smil: „Du er saa god imod mig, Herring“, sagde han svagt, „jeg vilde ønske, jeg kunde gjengjælde dig det.“

„Na snat, Fowler, se bare at blive frisk; det vil jeg blive aller glædest ved“, svarede Georg.

Fowler blev derpaa omhyggelig undersøgt af lægen og baaren ud i vognen, som snart kjørte rask hjemad. Der blev ikke vekslet mange ord, særlig ikke mellem de unge; thi Fowler var saa træt, at han ikke kunde andet end længes efter sin seng. Herring havde god tid til at tænke, og det ulykkelige andragende kom atter og atter op i hans tanker. Rektor havde ikke sagt et muk om det, skjönt han maatte have faaet det, og netop denne tausshed var lidt uhyggelig.

Paa kjøreturen vendte rektor sig imidlertid pludselig om mod ham og sagde: „Hvordan gif det til, at du og Fowler kom ud sammen idag?“

„Jeg spurgte ham, om han havde lyst til at gaa med mig“, svarede Georg.

„I er altsaa venner?“

„Ja, han sover jo ved siden af mig, huffer De maasse“, sagde Georg noget forlegen.

„Det gjør han jo“, sagde rektor, og dermed var den samtale endt.

Han gjorde det imidlertid hverken den nat eller de følgende nætter; thi rektor tog ham ind ved siden af sit værelse, forat han kunde passe ham baade dag og nat. Gutterne syntes ofte, at rektoren var streng; men naar de var syge, var baade han og hans hustru saa sømme mod dem, som var det deres egne børn. Derfor holdt gutterne det i regelen for en af livets behageligheder at blive syg der paa skolen.

Men dog ikke syg, saadan som Fowler

var det nu. Allerede da de første aften samlede om Herring for af ham at høre, hvordan det var, merkede de jo nok, at dette var en alvorlig sygdom, og at Fowler ikke for det første skulde falde dem til besvær, og saa gif det endelig op for dem, hvor daarlig og barnagtig de havde handlet.

Herring var dog den, der søgte dette dybest; Fowler havde gjort et sterkt indtryk paa ham. Det, at han var staaet ud af sengen for at bede, da han troede, at alle de andre sov, viste, at han var af en anden beskaffenhed end de øvrige gutter. Hans bøn var alvor og ikke nogen formsag, og Georg skammede sig ved at tænke paa, hvor tidt hans egen kun havde været form. Men den bøn, han nu bad for Fowler, var ikke nogen formsag, den var lige saa inderlig som den, han havde bedet, da hans kjære mor laa for døden; men han blev ikke bøn-hørt paa den maade, som han var bleven det ved moderens sygdom. Fowler blev svagere for hver dag; der blev sendt bud efter hans tante, og snart rygtedes det, at han laa for døden.

III.

„Herring! Rektor vil tale med dig; skynd dig!“ Det var en af de mindre gutter, som stak hovedet ind paa de stores sovestue og atter hurtigt forsvandt; thi det ansaas for at være temmelig farligt at komme med nærvise tilkæb til de store. Til enhver anden tid vilde Herring maasse ogsaa have kylet et eller andet efter ham; men nu reiste han sig hurtigt op fra sin seng, som han havde fiddet paa, og gif ud. Han kunde godt begribe, hvad rektor vilde ham; det var efterhaanden blevet bekiendt, at de store gutter havde sendt et andragende til rektoren angaaende Fowler, og alle var spændte paa, hvad der vilde komme ud af det. De store gutter søgte sig i høi grad forpinte deraf efter den vending, forholdene havde taget; men af dem alle var dog Herring i den pin-

ligste stilling, og han var glad over at faa en leilighed til at klare for sig, hvad der end ellers maatte følge paa. Han gif derfor tappert ind ad døren til rektoren.

„Luk døren, Herring, og sæt dig ned et øieblik“, sagde denne. „Du ved naturligvis, hvor farlig syg stakkels Fowler er? Forstaar gutterne, at han ligger for døden?“

Herring blev rød, og hans læber dirrede. „Ja, de ved det“, svarede han.

„Det synes, at du og han har staaet paa en god fod med hinanden; han har ofte talt om dig, ja han ønsker at se dig; — det bliver maasse for sidste gang. Sig mig, er der ikke noget, du kunde have lyst til at sige mig om de andre gutter, inden du gaar?“

„Mener De angaaende andragendet?“

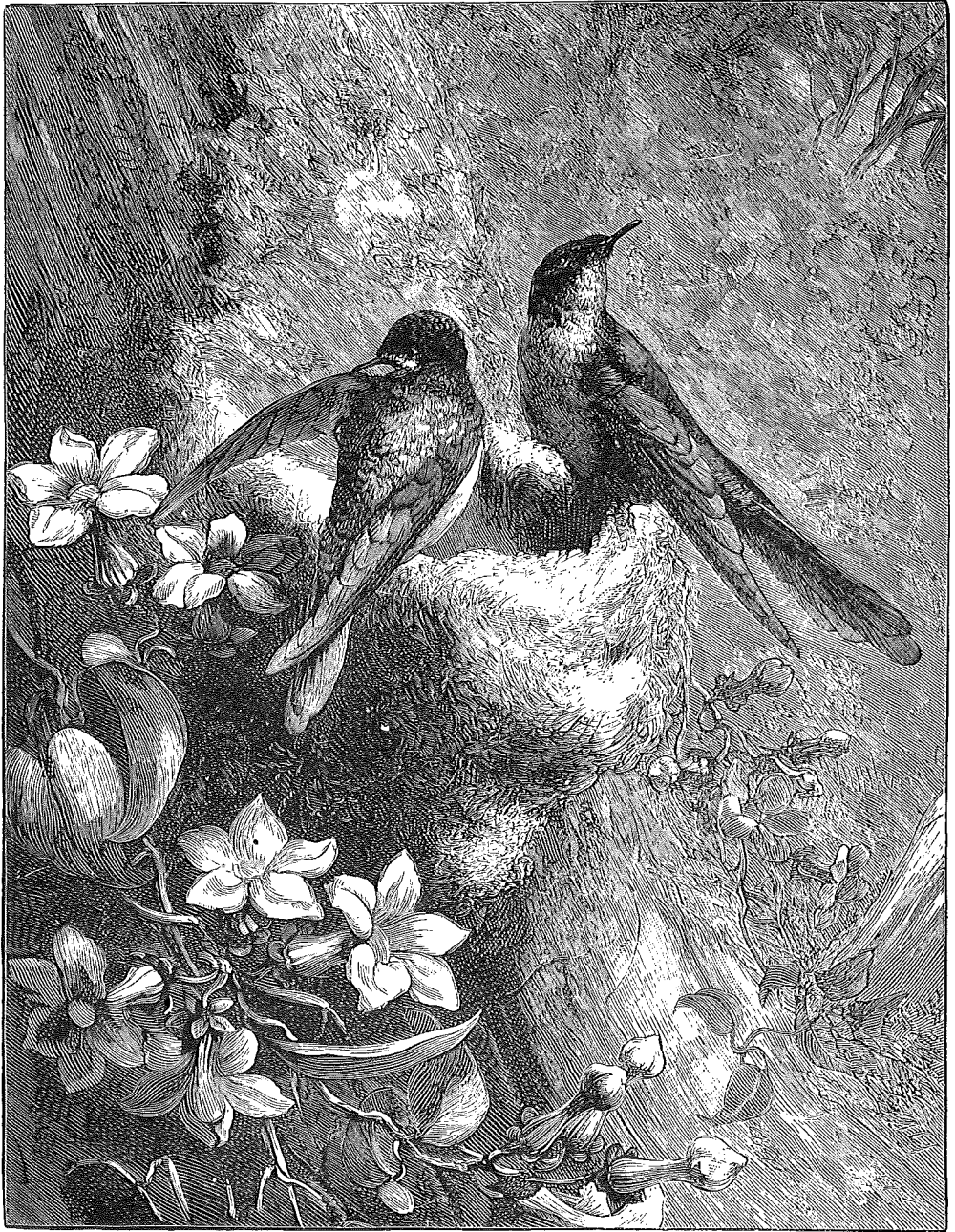
„Ja, om deres søsletter for ham i det heletaget. Jeg kan slet ikke forstaa, Herring, at du vilde have noget at gjøre med det tosjebe, barnagtige paafund.“

„Det er ogsaa steet ved en fejltagelse“, sagde Herring ivrig; „gutterne er meget leie over det nu. De havde tænkt at komme og sige det; men de vidste ikke rigtig, hvorledes de skulde faa gjort det. Straks da jeg saa Fowler, likte jeg ham; men den gang var mit navn allerede paa papiret. Jeg kunde ikke radere det ud, naar jeg en gang havde skrevet det; det vilde ikke have været rigtigt over for de andre.“

„Men tror du da, det var rigtigt mod stakkels Fowler?“

„Nei, men det var mig, der først foreslog, at vi skulde skrive det andragende, og jeg skrev først under. Jeg kunde ikke godt træde tilbage.“

„Det kan jeg ikke indse. Det var, som du vilde sige, at naar man en gang havde begyndt paa en dumhed, saa skulde man blive ved med den, selv om man indfaa, at det var galt, blot for ikke at fornærme andre, der var ligesaa taabelige, som man selv havde været.“

Redet er bygget.

At tafte pent.

Georg bøjede hovedet. „Det var ganske vist daarlig handlet“, sagde han.

„Mener de andre gutter ogsaa det nu?“

„Ja, de vilde meget gjerne sige Fowler, at de ikke mente noget ondt med det.“

„Ja, han ved nu heldigvis ikke noget om det; men jeg tænker paa gutterne selv; det vilde gjøre mig ondt for dem, om de hele livet igjennem skulde have det paa sin samvittighed at have krænket en gut, som aldrig havde vist dem andet end venlighed. Tror du, de vilde sige farvel til ham?“

„Ja, det vilde de sikkert gjerne“, sagde Herring med varme.

„Du kan følge med nu“, sagde rektor og reiste sig, og de gik ind i sygestuen. Herring var ikke fri for at have en vis rædsel for døden, som han maatte kæmpe imod; men da han saa Fowler ligge der mellem sine puder og smile til ham, var den helt forbi. Det var et lykkeligt smil, som var paa den døendes ansigt. Tanten, som sad hos ham, reiste sig, da Herring kom, for at de kunde tale friere.

„Jeg er glad over, at du kom“, sagde Fowler hvissende og med stor anstrengelse. „Jeg har længtes efter dig. — Tak, fordi du har været saa god imod mig!“

Georg kunde dog endnu daarligere tale; han vilde gjøre en indvending mod at tage imod talken, som han syntes han saa lidet fortjente; men det var, som om hans strube snørede sig sammen; han tog derfor blot den syges haand og trykkede den kjærlig. Rektor sagde kun nogle faa ord og spurgte den døende gut, om han vilde tage affed med de andre gutter, hvortil han venlig svarrede et svagt ja.

Derpaa saa han atter paa Herring og sagde: „Det tænkte vi ikke paa, da vi gik den lange tur sammen; men jeg er glad over det; jeg gaar bort til dem, jeg længtes efter min far og min mor — og ham! Herring, du ved ikke, hvor glad jeg har været, siden jeg rigtig lærte Jesus og hans

kjærlighed at kjende. Jeg syntes ikke, det var saa slemt at være syg og svag, fordi jeg vidste, jeg havde en ven i himmelen, som elskede mig. — Jeg vilde ønske, du ogsaa vilde lære ham rigtig at kjende.“

Et voldsomt hosteanfald stansede ham, og Herring maatte gaa for ikke at trætte den syge mere. Han havde ikke faaet sagt et eneste ord, hans hjerte havde været altfor fuldt; nu skyndte han sig ud i haven i en mørk gang, hvor han vidste, han kunde være uforstyrret. Han forstod nu, som han aldrig havde forstaaet det før, hvilken forskjel det gjør paa døden, om man elsker den Herre Jesus eller ei; ja Fowler havde ved sin inderlighed i bønnen lært ham, hvilken forskjel det ogsaa gjør paa livet! For første gang bad han ret inderlig om tilgivelse for al sin ligegyldighed, og han bad, at han maatte komme til at ligne Fowler. Det var en virkelig og alvorlig bøn, og han følte sig glad og styrket bagefter og stert nok til at opfylde enhver pligt og tage kampen op mod alle vanskeligheder.

Paa sovestuen ventede gutterne spændt paa ham og gjorde ham en mængde spørgsmaal, straks da han kom, som han besvarede med kort at fortælle, hvad der var skeet. Selv Fowlers ord gjentog han for dem, skjønt blodet steg ham til hovedet; det var nyt for ham at tale om saadanne ting. Han behøvede imidlertid ikke nu at frygte nogen spot; dødens nærhed havde sat dem alle i en alvorlig stemning, og der var ikke en af dem, som ikke følte sig forvisset om, at det var alvor med den tro og glæde, som var i Fowlers hjerte.

Samme aften kom de, en for en, ind til den døende gut og tog affed med ham, og da de gik i seng, var der ikke mange tørre øine. Da de næste dag hørte, at det nu var forbi, var det med en forunderlig mild og høitidelig følelse, de tænkte paa ham som en, der var gaaet hjem til sin fædres, hvem han tjente og elskede saa høit. Skjønt hans

indflydelse tilsyneladende havde været ringe, var dette dog ikke Herrings mening; den nat. da Fowler knælede i bøn ved siden af hans seng, blev et vendepunkt i hans liv, og han har siden den tid alvorlig stræbt ligesom sin afdøde ven at vise sin tro paa frelseren ved at søge at gjøre hans vilje.

(„Nord. ill. børneblad.“)

Bare en eneste sten.

For ikke lang tid siden arbejdede nogle murere paa et høit taarn. Bygmesteren var meget streng og nøieregnende og paa-lagde sine folk at gjøre sit arbejde solid og ordentligt. Men en af murerne brød sig ikke stort om mesterens formaninger. Da han skulde begynde at mure paa et hjørne, lagde han en sten noget skjævt, saa den kom udenfor linjen. Men det var jo bare en eneste sten, indbender du, og det kunde vel ikke gjøre noget blandt saa mange stene og paa et saa stort byggeri. Mener du det, min lille ven? Nu, saa skal jeg overbevise dig om, at denne ene sten gjorde meget til sagen. — Zngen lagde merke til, at den ene sten laa lidt skjævt, det vil sige, ikke lodret, og arbeidet forfattedes. Den ene sten lagdes paa den anden, men da underlaget var skjævt, saa maatte naturligvis ogsaa overbygningen blive det. Jo høiere man byggede, desto skjævere blev taarnet, og da man var kommen 50 fod i høiden, ramlede pludselig det hele ned med et forfærdeligt brag og begravede alle arbejderne under ruinerne. Hele det kostbare arbejde laa der ødelagt og tilintetgjort; men det værste af alt var dog det, at saa mange dyrefjæbte mennesker her gik tabte. Min kjære unge ven! Nu bygger du netop paa din karakter! I de vaner, du nu tillægger dig, danner du grundvolden for din karakter. En eneste ond vane, en eneste sten, som du lægger

skjævt nu, vil lidt efter lidt ruinere din karakter. Pas vel paa, hvad du gjør, se godt efter, at hver eneste sten lægges ret og lige.

Guds briller.

Et barn, søster og broder, sad ude i lyst-huset og talte sammen om alvorlige ting. „Jeg trænger til mod, forat jeg kan se synden lige ind i ansigtet, naar den kommer til mig“, sagde han, „jeg trænger til mod, naar jeg skal sige til synden og fristelsen: Pas dig paa dør! Væk med dig!“

„Ja, det er sandt, kjære broder“, svarede søsteren alvorlig, „du trænger og behøver visse mod, naar det gjælder at jage den onde fiende paa dør! Men, — du trænger noget mere, — du trænger Guds briller! Uden dem kan du ikke se og kjende synden i dens rette og sande skikkelse; thi tænk paa, at synden ikke altid viser sig, som den er. Den kommer ofte i en engels dragt, — da er den farligst og mest befnærende, og da gjælder det at have Guds briller paa.“

Kjære barn, som læser dette, hvad tror du, den unge pige mente med „Guds briller“? Hun mente bibelen, Guds ord! Den alene kan hjælpe dig til at se synden med Guds øine, eller som søsteren udtrykte sig, „gjennem Guds briller“. Brug disse briller, barn! Gjør flittig brug af Guds dyrebare og hellige ord. „Lader Guds ord bo rigeligen iblandt eder!“

O, du bibelbog, du kjære,
o, du dyrebare stat!
Hele livet vilde være
uden dig en rædsom nat! —
Uden dig, jeg kunde ikke
jyn den se, som ret jeg vilde.
Ser jeg den med Herrens blitke,
Skal det aldrig gaa mig ilde. —
Herrens bog „Guds briller“ er,
den behøver nok enhver!

Den Gud vil bevare, han er
uden fare.*)

har vist ofte hørt disse ord af salmen, kjære smaa venner; men har I ogsaa rigtig tænkt paa, hvad de betyder? Jeg vil fortælle eder et par eksempler, hvoraf vi tydelig kan se, at det var Herren selv, der bevarede sine, og det, jeg vil fortælle eder, er ganske sandt og foregik for nogle aar siden oppe i en af vore fjelddale.

Langt oppe i Sætersdalen boede en liden gut, som hed Nasmund; han og hans fire smaa søskende havde tidlig af sine foreldre lært at bede, og de var i det hele lydige og snille børn. En aften sagde Nasmunds fader: „Ja, nu er det vel snart paa tide, at vi lægger os; men tag du, Nasmund, først salmebogen og læs aftenbønnen for idag.“ Nasmund tog bogen og satte sig borte i peisen, medens alle de andre samlede sig rundt bordet. Han begyndte at læse og havde netop sagt: „Jeg takker dig, Herre, at du idag har bevaret mig for alt ondt og alle ulykker;“ da, uden selv at vide hvorfor, reiste han sig, satte sig hen paa bænken til sine smaa søskende og vilde fortsætte læsningen; men inden han kunde faa et ord frem, hørte han et brag, og en stor sten faldt ned fra piben netop der, hvor Nasmund et øieblik i forveien havde

*] Indsendt af en dame, der har nedskrevet det efter fortælling af en gammel mand, der selv har været vidne til begge tildragelser.

sidet. Ingen toilede om, at han vilde være bleven dræbt, om den havde rammet ham, og det var med lov og pris til Herren, at de den dag lagde sig til ro.

En anden hændelse fra samme bygd viser os ogsaa, hvorledes Herren holder sin haand over sine. To smaa gutter, Hans og Ola, var en sommer gjætere paa en større gaard, hvor der var mange opfiddere, og det var ordnet saaledes, at de skulde spise og ligge efter tur hos disse. En kveld var de komne hjem med bustapen og havde spist tilafstens; de skulde derefter bort til den nærmeste nabo og overnatte der. Allerede stod de ude paa trappen for at gaa, da siger Hans: „Jeg mener, vi bliver, hvor vi er inat, jeg, du Ola.“ Og uden mere snak gif de op paa loftet og lagde sig. Men de fik ikke lang søvn den nat, thi ikke mere end et par timer efter blev de vækkede med raabet: „Brand!“ Hurtig for de ud og fik da se naboens hus, hvor de egentlig skulde ligget, i lys lue. Og saa hurtig greb ilden om sig, at en mand med tre børn, der sov paa loftet, hvor ogsaa gutterne skulde have ligget, ikke fik reddet sig ud, men brændte inde.

Dødsn. paa gaarder i nr. 22.

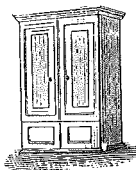
De begravne hyer m. m:

1. Aar, Vilna, Pola, Fulda.
2. Athen, Leiden, Rebo, Eden.

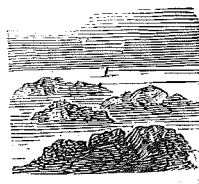
Billedgaaden: Al arvelig adel blev i Norge afskaffet i 1821.

Billedgaade.

NG NG A LLLV1

S

NE